

Vstříc jisté smrti

Muž vstupuje do řad paladinů pln ideálů, pevné víry a odhodlání. Jeho životním posláním je sloužit Innosovi, králi a prostému lidu. Musí být schopen vykonat každý den a v každou hodinu oběť, včetně té nejvyšší. Líní synové mocných šlechticů, do sebe zahledění kariéristé v řadách armády a válkychtiví vojevůdci toužící jen po slávě v řádu dlouho nevydrží, pokud se do něj vůbec dostanou; neustálá sebekontrola, odříkání se od pozemských tužeb a stavění povinnosti před své vlastní pohodlí jsou základní podmínky pro ponechání titulu rytíře a mágové ohně bedlivě dohlíží na to, aby jej nosili jen ti nejlepší, nejvěrnější a nejdovazněnější ze všech Innosových služebníků.

Po letech služby však neodvratitelně dochází k tomu, že se boj proti osobnímu selhání stává čím dál těžší. Zlozvyky, předsudky vůči podřízeným a naprosté nerespektování nepřítele, zvláště pak v otázkách vedení války, jsou trestuhodné a příliš časté u starších rytířů. Ačkoliv mohou být schopni nadále vykonávat své povinnosti, jejich pohled na svět je zkreslen, což může paladina dovést k nedůstojné smrti a věčné hanbě.

Hagen považoval lorda Andreho za toho nejlepšího paladina, se kterým měl tu čest sloužit. Bok po boku bojovali proti legiím Beliarových služebníků a prolévali jejich krev, jeden druhého nesčetněkrát dostali ze svízelných situací, téměř by se zdálo, že společně je nelze zastavit. Andre představoval ideál správného rytíře, v mnohých ohledech se dal považovat za lorda Dominika své generace. Dokonce ani město Khorinis, jež skrz naskrz smrdělo korupcí a bylo prolezlé podvodníky, zloději a vrahy, jej nedokázalo pokořit či alespoň oslabit jeho víru v Innose a spravedlnost. V čele domobrany vykonával svou funkci tak, jak to nejlépe dokázal. Když skřeti konečně dorazili před brány Khorinisu, inspiroval své muže, velel jim z předních linií, přesvědčil je, aby ze sebe dostali to nejlepší, vedl je do beznadějných bitev... a nakonec padl, zasažen salvou šípů.

Lord Hagen se za dobrého paladina nepovažoval – teď už ne. Uznával, že jako královský úředník nebo obyčejný voják by obstál; nyní, když stál nad pohřební hranicí, na níž ležel jeho starý přítel, si připadal zbytečný, neschopný, nehoden jakékoli cti spjaté s rytířským stavem. Pravý hrdina před pár hodinami zemřel, zbývala jen jeho chabá imitace.

Správce Khorinisu pevně stiskl bleděmodrý kámen, promluvil na něj svým vnitřním hlasem, požádal jej o službu – a kámen odpověděl. Magická runa zazářila a z jejího středu vyšel bílý paprsek světla. Hranice vzplála a s ní i padlý Innosův služebník.

Hagen zvedl hlavu a podíval se kolem sebe: Rytíři a občané města nevěřicně hleděli před sebe, ženy a děti tiše ronily slzy, jinak ale nikdo nevydal ani hlásku. Daron, poslední věrný ohnivý mág na ostrově, po chvíli zahájil poslední modlitbu. Recitoval slova ze svaté knihy, ostatní občas zopakovali některý z veršů, Hagen je však neposlouchal, nevnímal nic jiného, než hromadu dříví a Andreho a plameny, jež oblizovaly paladinovo tělo. I jeho myšlenky byly natolik tiché, že se v tu chvíli dalo říci, že jej opustil duch a tam na náměstí stála jen skořápka muže, který měl obránce města a jeho obyvatele podpořit v beznadějném boji, jenž mohl skončit jen jedním jediným způsobem.

*

Otázkou není, zdali mi můžeš věřit, ale jestli si můžeš dovolit mi nevěřit.

„Věřím ti. Co máme udělat?“

„Pane?“ Albrecht se narovnal a se zmateným výrazem se podíval na svého velitele. „Co jste to řekl?“

„Hm? Nic, nic, jen jsem se ztratil ve vlastních myšlenkách.“ Hagen se v duchu pokáral – nesmí ztratit své soustředění, oddat se pochybnostem, litovat chyb z časů dávno minulých. Musí žít a velet a přikazovat tady a teď, jinak je jeho další existence na tomto světě stejně zbytečná jako ozdobné ornamenty na meči.

Na stole byly roztaženy dvě mapy Khorinisu – ostrova i města. Za poslední měsíc se po nich přesouvaly figurky vojáků, válečných strojů a svatyní Innose a Beliaru. Pohyby lidí a skřetů a vymezení jejich současných sfér vlivu se rozlišovaly pomocí bílé a černé barvy – připomínalo to šachovnici, jen terén a počet jednotek příliš neodpovídal stavu na bíločerné kostkované desce.

Mapa ostrova se v tuto chvíli stala zbytečnou a vrátit se k ní mělo smysl jen v případě zázraku a odražení skřetí hordy obléhající město. Dalo se jen konstatovat, že vše mimo hradby je ztraceno; Onar a ostatní vzbuřenci se skřetům vzdali a žoldáci z Hornického údolí se za měšec zlatáků a příslibu kořisti přidali ke skřetímu vojsku. Klášter, s čestnou výjimkou Darona, který se ve městě už nějakou dobu zdržoval a nehodlal ho opustit, naprosto zanevřel na zbytek Khorinisu a odpálením mostu, jediné cesty vedoucí až přímo k jeho branám, se tamní obyvatelé izolovali. Hagen nepochyboval, že v tom měl prsty Serpentes – Pyrokar a Ulthar by za svého života s něčím takovým nesouhlasili. *Ten zbabělec je určitě otrávil, je i jiné mágy, kteří s ním nesouhlasili. Hodlá své poslední dny raději dožít v luxusu a v opilecké mlze, než aby padl v boji...*

Co se týkalo zbylých míst kolem města... Inu, stačilo vyjít na hradby nebo na jednu z věží a situace byla každému jasná i bez nějakých figurek.

Druhá mapa znázorňovala jednotlivé ulice, domy a obranné prvky města. Ze severu, východu a jihu číhalo nebezpečí v podobě nepřátelské armády; na západě byl jen nekonečný oceán. Zdánlivě očividná cesta pro ústup se nedala použít z prostého důvodu – skupinka dobrodruhů vedená tím proradným poslem zkázy, nechť je jeho jméno navždy prokleté, nedávno ukradla Esmeraldu a nezdálo se, že by se s ní hodlala vrátit. Jiné další lodě v přístavu zakotveny nebyly a místní ukradli zbylé rybářské čluny ve chvíli, kdy se rozkřikla zpráva, že průsmyk vedoucí do Hornického údolí padl. Jediné plavidlo alespoň trochu připomínající loď se potopilo asi tři stopy od břehu, když jej zoufalí občané nechali sklouznout po rampě až do vody. Protesty loďaře Garvella, který velmi hlasitě dával najevo, že loď není ani dokončená, ani určená pro nějaké příživníky, byly pochopitelně ignorovány.

Sečteno podtrženo – nevypadalo to pro město Khorinis moc dobře. *Ti šťastlivější zemřou, ti ostatní...*

Muži kolem stolu se dohadovali, jak zapeklitou situaci vyřešit – marně a bez výsledku.

„Zaútočí brzy – brány zdolají magií a beranidly, hradby katapulty a muži na žebřících.“

„Musíme odstranit jejich šamany. Nejspíš se usadí na kopci, tady, vedle majáku...“

„A tam je budou krýt jejich lučištníci. Nemáme dost mužů na to, abychom se vyrovnali jejich šípům i magii.“

„Jak jsou na tom naše balisty?“

„Je jich málo. Při dalším útoku je určitě hned zničí.“

„Léčivé lektvary?“

„Alchymisté jich už moc uvařit nemůžou. Takže... máme jich méně, než potřebujeme.“

„Vynesli skřeti nějaké nové požadavky?“

„Ne. Ten jejich vůdce jen mává kolem sebe holí a shlíží z kopce...“

Zkrátka a dobře, pomyslel si Hagen, jsme ztraceni. Nedostatek mužů, nedostatek zbraní, nedostatek léčivých lektvarů...

Povzdech si: „Přiznejme si to, pánové. Tuto bitvu nevyhrajeme.“

Ostatní se na něj udiveně podívali. Najednou na lorda paladinů všichni do jednoho vykulili oči, někteří zmlkli v půlce věty a zapomněli zavřít ústa. Albrecht zareagoval trochu jinak – kroutil hlavou.

Nikdy, nikdy, ozval se někde ve světě zrádný generál Lee, nepřiznávejte porážku. I kdyby vás měli nepřátelé v dalším okamžiku rozsekat na kusy, vždy se tvařte sebevědomě. Muže to povzbudí a když zemřete, alespoň se o vaši hrdinské smrti budou pět písně. O zbabělcích nezpívá nikdo...

„Omluvte mne,“ promluvit Hagen. Vstal ze židle a zamířil ke schodům. Za sebou slyšel šepoty a nadávky.

*

Hagen nikdy moc nepil, alkoholu si dopřál jen při slavnostních přípitcích v králově sále. Ale nyní měl pocit, že se potřebuje opít.

Z police nad hasnoucím krbem na něj hleděl Innos v podobě malé pozlacené sošky s mečem a štítem v rukou.

„Co se na mě tak díváš?“ houkl na něj paladin a barbarsky do sebe otočil celou skleničku červeného. „Na modlitby neodpovíáš, silou mne neobdaříš, nepošleš mi žádnou loď nebo regiment vojáků... ale soudit a zklamaně kroutit hlavou, to ti jde, že?!“

Innos pochopitelně neodpověděl. Bohové nemají ve zvyku mluvit se smrtelníky.

Z vína těžkla hlava a mysl ze všech stran obklopovala mlha lhostejnosti.

„Jsi na dně, což, starý brachu?“

Stál tam ON – nebo alespoň jeho věrná imitace, zhmotnělá noční můra.

„Jdi pryč...“ Hagen se pokoušel vstát z křesla, ale nemohl se ani pohnout. Lee na něj shlížel s pobaveným výrazem ve tváři a opíral se o svou sekeru jako popravčí. Na sobě měl zakrvácenou plátovou zbroj, zlatou stínovou šelmu na hrdi zahaloval karmínový závoj.

„Pryč? Brachu, pryč jsem byl až příliš dlouho.“ Lee si odplívl – jeho sliny měly podivnou zelenou barvu, jako kdyby to ve skutečnosti byl jed. „Pryč od svého vojska, pryč od svého krále. Jdu si pro něj, víš. Plavím se teď se svými bratry ve zbrani na Esmeraldě – na tvé Esmeraldě – a jediné, čeho lituji, je, že neuvidím tvoji hlavu napíchnutou na skřetím oštěpu.“

Najednou vykročil kupředu, tak blízko k Hagenovi, že paladin cítil jeho dech, dech blížící se smrti. „Nebo si hodláš podříznout žíly? Uvázat si oprátku?“ Lee se usmíval, ale tentokrát jinak, smutně a zklamaně. „Velký rytíř, svatý válečník... a chce chcípnout jako zbabělec?“ Narovnal se a zakroutil hlavou: „Ne. Ne, na to nemáš. Uděláš to, co umíš nejlépe: Vyjdeš vstříc jisté smrti a všechny stáhneš s sebou až do hlubin Beliarovy říše. Nic jiného nezvládneš. Padla kvůli tobě většina Myrtany a celé Hornické údolí, padne i Khorinis. A pokud na tebe lidé rovnou nezapomenou, tak budou možná tak proklínat tvé jméno, starče.“

„Zavři hubu!“

Hagen se zvedl z křesla a rozmáchl se pěstí. Lee se útoku jednoduše vyhnul úkrokem na stranu, Hagen ztratil rovnováhu a převrátil se na stůl. Láhev klášterního vína spadla na podlahu a rozlila se po koberci.

„Škoda,“ ucedil Lee. „Tohle byl dobrý ročník. Lares ho pro mě jednou ukradl ze Starého tábora.“

Hagen se brodil vínem, snažil se vstát. Poprvé od svého dětství se rozplakal.

„Ale no tak, to je nedůstojné.“

„Drž hubu! Bastarde!“

„Vinen. Ale matka nebyla žádná poběhlice.“

Generál se sklonil a podal paladinovi ruku. Několik úderů srdce na sebe hleděli, než se Hagen rozhodl pomoc přijmout. S námahou vstal. Na víno nebyl zvyklý.

„Chceš radu od zkušenějšího, starý brachu?“

„...“

„Tvé mlčení беру jako ano.“

Lee se otočil k Hagenovi zády a přešel na neosvětlenou stranu místnosti, dál od krbu. „Začni myslet trochu jako zloděj, jako zbabělec. To ti snad trochu pomůže a snad někoho zachráníš. Na oplátku za tuhle radu umři, pěkně tě prosím.“

„Co tím myslíš?“ Hagen se narovnal a vyrazil za zrádcem. Nikde jej neviděl, skryl se někde ve stínech. „Počkej!“

„Pane?“ Ozvalo se zaklepání na dveře, ty se otevřely a v nich stanul Albrecht. Hagen si rychle setřel slzy a otočil se ke svému podřízenému tak, aby neviděl rudé skvrny na jeho tunice – i když střepy na podlaze a rozlité víno musely podat dostatečné svědectví. „Jste v pořádku?“

„Ne,“ odpověděl velitel a otočil se za Leem. K jeho překvapení ta strana místnosti nebyla vůbec zahalena do stínů – na stolku stála jediná svíčka, která ten roh osvětlovala.

„Pane?“

„Počkej.“

Svíce byla nepoužitá, jako kdyby ji někdo teprve zapálil. Plamen se klidně tyčil do výšky, průvan přicházející z chodby jej ani trochu neodklonil na stranu.

Mysli jako zloděj.

„Děkuji ti, Lee, ty parchante,“ zašeptal.

„Prosím?“

„To nic.“ Hagen se bez ostychu otočil. Než mohl Albrecht jakkoliv zareagovat na jeho zevnějšek, nařídil mu: „Přived' sem tu zlodějkou, kterou Andre zatkl. Cassia, to je její jméno. Přived' ji. Okamžitě.“

*

„Je z tebe cítit víno, paladine.“

„Pil jsem. Vy jste Cassia, že ano, slečno?“

„Tak, tak. Mimochodem, cestou jsem viděla nějakou pohřební hranici. Byl to...“

„Ano.“

„Škoda. Dobrý chlap. Nenechal se nikdy podplatit, zkorumpovat. Pravý paladin.“

„To ano.“

Cassia byla nalezena a uvězněna před třemi týdny – v podstatě šlo o nejlepší úlovek domobrany za několik posledních let. Její gilda zlodějů okrádala bohaté i chudé, žádný měšec či cennost před nimi nebyly v bezpečí. Našli ji jen naprostou náhodou; jeden z jejích mužů se opil a příliš toho namluvil před nesprávnými lidmi. Andre okamžitě vydal rozkazy a vyslal do stok téměř polovinu svých mužů. Většina zločinců se okamžitě vzdala, jen několik z nich zvolilo okamžitou smrt před uvězněním a soudem, po kterém se mohli dočkat horšího osudu než smrti v boji.

I přes tři týdny v temné cele si královna zlodějů zachovávala svou eleganci. Neuhybala před pohledy přítomných paladinů, nehrbila se – kdyby měla na místě zemřít, stalo by se to ve vši důstojnosti. Hagen pro ni však měl jiné plány.

„Znáš stoky lépe než kdokoliv jiný, že ano?“

Mírně přivřela oči, jako by očekávala nějaký chyták nebo podvod ze strany paladina: „Možná. Říká se to.“

„Znáš všechny chodby. Prošla bys je i poslepu.“

Zasmála se: „To jsem ještě nezkoušela, ale asi jo. Pročpak?“

Hagen klidně odpověděl: „Některé z těch chodeb vedou i za město, že ano?“

Cassia pokrčila rameny: „Možná ano. Možná ne. Chcete utéct?“
 Zavrtěl hlavou: „Ne. Já ne. Chci, aby těmi chodbami prošli ostatní. Chci jim dát šanci.“
 „A co když na druhé straně tunelu čekají skřeti, můj pane?“ Zlodějka se tvářila smrtelně vážně. „Co když ti nevinní, které chcete ochránit, stejně zemrou?“
 „Musím to risknout. Ty to musíš risknout.“
 „A co za to dostanu?“ zeptala se Cassia. „Innosovo odpuštění? Půjdu do nebička?“
 Hagen pokrčil rameny: „To je na něm, jestli ti odpustí tvé zločiny. Můžu tobě – a tvým lidem – ale zajistit milost. Ta ti pomůže alespoň na tomto světě.“
 Zlodějka se neubránila úsměvu: „Ha! Milost! Milý rytíři, všichni strážníci a soudci na tomto ostrově budou brzo mrtví nebo v okovech. A skřety mé zločiny zajímat nebudou.“
 „V tom případě se na to dívej takhle, ženo: Dávám ti šanci utéct a schovat se v divočině a vykonat při tom dobrý skutek. Nebo můžeš zůstat tady a nechat se zabít skřety. Pokud budeš mít takové štěstí, že tě zabijí...“
 „Pochybuji. Chlapi jsou stejní, i když to nejsou lidé. Takže mou odměnou bude tedy svoboda?“
 „Svoboda. A dobrý pocit.“
 „Ach, to znělo téměř sarkasticky! Měla jsem za to, že paladinové mají takové věci zakázány...“
 „Myslím, že si tento drobný hřích před smrtí mohu dovolit.“
 „To už paladinsky vyznělo. Jste strašní fatalisti...“
 „Takže?“
 „Udělám, jak nařizujete, ó můj pane. Pane, ano pane!“
 „Dobrá. Nechám ti sundat...“
 Želízka se najednou uvolnila a s hlasitým kovovým zvukem padla na podlahu. Přítomní muži jen zírali. Cassia si jen promnula zápěstí a usmála se.
 „Jak?“
 „Jsem přeci zlodějka. No tak, svolajte si svoje rodiny, ženy, sirotky, nebo co to chcete propašovat. Nemáme moc času.“

*

Mnoho lidí se rozhodlo ve městě zůstat – buď chtěli bojovat, nebo se plánovali skřetům vzdát. Život otroka nemůže být přeci o moc horší než život poddaného, ne? A venku, za hradbami města, stejně nikoho nečekalo nic jiného než smrt rukou nějakého skřeta nebo v čelistech predátora.

Zbytek se rozhodl cestu risknout. Převážně šlo o ženy a děti, které jejich manželé a otcové přesvědčili, aby se chytily i tak malého stébla naděje a pokusili se přežít. Chránit je měla hrstka mužů – a Cassiina banda. *Inu, pracuji s tím, co mám...*

„Kam ty chodby vedou?“ zajímal se Hagen.
 „Na sever, k pláži,“ odpověděla Cassia. „Skřeti by tam být neměli, bojí se vody... Hele, nemáte nějaký svitek? Nějaké silné kouzlo?“
 „Ještě nám nějaké zbyly. Proč?“
 „Chci vyhodit ty chodby do povětří. Nerada bych, aby nás skřeti pronásledovali a dostihli.“
 „Pojďte za mnou. Myslím, že mám něco, co by vám mohlo pomoci.“

*

Vešli do stok právě včas. Brzy to mělo začít – a skončit.
 Jako poslední se k nim připojila Cassia.

*

„Sbohem, paladine. A děkuji za svitky.“
„Sbohem, zlodějko. Innos s tebou.“

*

Bylo to tady.
„Připraven zemřít, Albrechte?“
„Ano, pane.“
„Musíme vydržet co nejdéle. Musíme jim dát šanci utéct.“
„Myslíte, že přežijí?“
„Mnohé z nich nakonec najdou. Zotročí. Zabijí. Přemůže je divočina. Ale snad to alespoň někteří z nich zvládnou.“
Kupecká brána byla na spadnutí. Na její obránce z nebe pršely šípy a oheň.
„Pane?“
„Ano?“
„Byla čest s vámi sloužit.“
„Tu lež ti odpouštím.“
Innosi, dej mi sílu. Máš k tomu poslední šanci – brzo ti již nebudu moci sloužit.
Brána konečně padla a do města vnikli oni, oděni v kůžích a kostech.

*

Paladinové by nikdy neměli umírat v posteli; pouze smrt v boji, s planoucí čepelí v ruce a v zakrvácené stříbrné zbroji byla přípustná. Čím brutálnější, krvavější a bolestivější smrt, tím větší je pravděpodobnost, že rytíř bude svatořečen. Lord Hagen nepřepokládal, že se mu dostane takové cti, aby budoucím generacím sloužil jako vzor svatého válečníka, jakým byl lord Dominik. Neměl ani naděje na to, že se na něj bude vůbec vzpomínat, a pokud ano, tak jen jako na odstrašující příklad pro generály a vojevůdce.

Téměř všichni obránci města již padli pod sekerami a kladivy skřetích bojovníků, jejich těla vzplála po zásahu ohnivými koulemi, ty největší nebožáky si ve svých čelistech podali psi. Zbylo jen pár dalších paladinů, nemnoho členů domobrany a někteří šťastlivci, mezi nimi i známí rváči Regis a Alrik a kovář Hadar. Bili se, zabíjeli, byli bití, byli zabíjeni. Hordy zla nebraly konce. Nabízelo se přirovnání k hydře: Každého mrtvého skřeta nahradili dva další, agresivnější, bojechtivější.

Lord Hagen odrážel úderů a na oplátku jich rozdával dvojnásobek. Jakmile nápor nepřátel na pár okamžiků ochabl, vzal do ruky bílý kámen a silou své vůle v okamžiku spálil několik služebníků temnoty na popel. Byl to ale jen člověk, dělal chyby; čepele se mu zarývaly do brnění a občas prošly mezerou mezi pláty, palcáty mu drtily kosti. Přesto šel dál, vstříc jisté smrti a jestli ne ke slávě, tak snad alespoň do Innosovy náruče.

Ohnivé koule přicházející zleva si všiml až na poslední chvíli.

*

Pořád ten stejný příběh...

Příběh, který vždy končí porážkou – nebo přinejlepším velmi trpkým vítězstvím.

„Oro-satah!“

„Morra! Crash Morra!“

Přirovnávat počínání skřetí hordy k řezničině je neuctivé vůči řezníkům. „Masakr“ podstatu věci popisuje mnohem lépe a přesněji.

Zvuky boje utichaly, nahrazovalo je škemrání o milost.

Do města konečně vstoupil vůdce hordy.

„Ur-Shak! Ur-Shak! Ur-Shak!!!“

Tento skřetí šaman vyčníval. Na rozdíl od jiných neměl na ostrově nikoho sobě rovného; nikdo se mu nevyrovnal ani magickou silou, ani bojovým umem. Všichni, kdo se mu mohli postavit, již byli mrtví nebo odešli.

„Ur-Shak!“

„Crash Morra!“

Hagen stále ještě žil. Zbroj se mu částečně roztavila, oheň se propálil až do jeho těla, ale nějakým zázrakem ještě žil. Opřel se levou rukou o mrtvé tělo – nebyl si jistý, zda šlo o člověka či o skřeta – a tou pravou se pokoušel zvednou svůj meč. Nešlo to. Ne, že by již neměl sílu, někdo mu prostě šlápl na čepel. Zvedl hlavu: Nad ním se tyčil skřetí šaman.

Válečníci si stoupli kolem svého vůdce, vytvořili téměř dokonalý kruh, v jehož středu si právě teď Innosův a Beliarův služebník hleděli do očí. Jako jeden muž skandovali: „Ur-Shak! Ur-Shak!“

„Nějaká poslední slova, Morro?“ řekl kouzelník. Hrál si při tom s černým kamenem, ze kterého občas vyskočil plamen – nepochybně runa ohnivě koule.

Lord Hagen nebyl příliš výřečným mužem. Jediná slova, která mělo smysl pronést, byly rozkazy a modlitby. Zbytečné mluvení jen odvádí dobrého paladina od povinnosti zničit síly zla. Prostě si odplivl.

„Heh. Heh. Heh.“ Ve skřetově ruce začala pomalu růst rudá koule, koule plná plamenů a hněvu.

Hagen si povzdychl a sklonil hlavu.

Jeho zraky dopadly na bílý kámen, který předtím opustil.

Levou rukou po něm okamžitě sáhl; prudký pohyb neušel šamanově pozornosti.

„Mo...“

Kouzelník nestačil větu doříct; místo toho začal křičet. Moc bílého kamene jej tlačila na hrudník, propalovala se skrz zbroj, drtila tělo a pronikala masem. Smrtící světlo nakonec prošlo jeho zády. V jeho tváři se zračila bolest, z jeho úst vycházel skřek, za který by se nestyděla ani harpie.

Velký skřetí šaman se zhroutil na stranu a naposledy vydechl. Ohnivá koule téměř neslyšně padla na zem a rozplynula se, aniž by způsobila jakoukoli škodu.

Horda kolem Hageny utichla. Paladin využil chvíle klidu a postavil se na nohy. Hleděl přímo před sebe a přinutil se nezavřít oči. Chtěl to vidět všechno. Nehodlal před Beliarovými pohůnky projevit strach.

Po nekonečně dlouhé době se zvedla první sekera – a po ní tucet dalších.